

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2013, č. j. OAM-365/LE-LE05-ZA08-2011, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je státním občanem Arménie, ázerbajdžánské národnosti, vyznáním se hlásí k arménské pravoslavné církvi. Politicky se nikdy neangažoval a stejně tak žádný ze členů jeho rodiny. Problémy se státními orgány netvrdil, zdravotní stav označil za dobrý. Za příčinu svých potíží v Arménii a jediný důvod odchodu označil problémy se soukromými osobami, které jej atakovaly a opakovaně fyzicky napadaly, protože je Ázer (narozen v Ázerbajdžánu). Sdělil, že spolu s rodiči (vlastní otec, nevlastní matka) a sourozenci žil od roku 1999 do roku 2005 v Nizozemsku. Pro trestní problémy byl odsouzen a byl nucen zemi opustit. V letech 2005 až 2008 pobýval

v Arménii, následně v letech 2008 až do února 2011 v Rusku, poté opět v Arménii, následně se navrátil do Ruska a odtud vycestoval do Nizozemska, kde byl 28. 6. 2011 zadržen a transportován do České republiky na základě tzv. Dublinského nařízení. Tvrdil, že se zpět do Arménie nemůže vrátit, neboť se obává pokračujícího násilí ze strany sousedů. Navíc v zemi nemá žádné zázemí, rodiče a sourozenci žijí v Nizozemsku, zde je jim nablízku, a proto by chtěl zůstat v České republice.

Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu včasnou žalobou. Správnímu orgánu vytýkal nesprávné posouzení jím popsané situace. Zdůraznil objektivně existující nevraživost mezi Armény a Ázery z důvodů národnostních, což se projevilo v jeho konkrétním případě opakovanými fyzickými útoky. Žalovanému vytýkal, že se nedostatečným způsobem vypořádal s tím, zda-li by byl žalobce schopen domoci se v zemi skutečné ochrany ze strany vnitrostátních orgánů. Dle žalobce není Arménie bezpečnou zemí a jednoznačně tam dochází k porušování nejzákladnějších lidských práv a svobod, to lze dokladovat reportážemi a články, které ovšem správní orgán nezmínil, neboť se v tomto směru situací v zemi nezabýval. Popsané okolnosti jeho příběhu tak dokladují důvodnost jeho žádosti, a proto nesprávné a nezákonné rozhodnutí žalovaného požadoval zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán se k žalobě vyjádřil ve svém stanovisku z 13. prosince 2013. V rámci své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, odkázal na skutečnosti zjištěné v průběhu řízení od samotného žalobce a rovněž na obsah informací o Arménii. Popsal podrobně žalobní námitky a oprávněnost žaloby důrazně popřel s tím, že se v průběhu správního řízení zabýval veškerými rozhodnými skutečnostmi, které žalobce ke svému případu sdělil, posoudil jejich charakter a intenzitu a s ohledem na informace o zemi původu neshledal jeho žádost důvodnou. Hlavním důvodem žádosti mělo být dle žalobce pronásledování jeho osoby z důvodů národnosti. K této námitce žalovaný zdůraznil, že ačkoli žalobce tvrdil, že by se mu ze strany státních orgánů ochrany nedostalo, fakticky o pomoc nikdy nepožádal. K tomu správní orgán připomněl, že prvotně je nutné hledat ochranu ve své vlasti, a teprve v případě marné snahy se lze dovolávat mezinárodní ochrany, tedy pomoci u jiného státu. Navíc žalobce připustil, že by své problémy mohl vyřešit přestěhováním se v rámci země. Tuto možnost nevyužil, neboť by na jiném místě neměl žádné zázemí. Současně s tím ovšem potvrdil, že stejně tak nepočítá s pomocí příbuzných či známých na území České republiky. Dále žalovaný zdůraznil, že nikdy netvrdil, že by Arménii kdy označil za bezpečnou zemi. Skutečnost, že v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim, který v některých případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takovéto země je danému negativnímu vlivu přímo či zprostředkovaně vystaven. Pronásledování ze strany soukromých osob, kterému měl být žalobce vystaven, dle názoru žalovaného nenaplnilo svoji internitou definici pronásledování ve smyslu

azylového zákona, jak bylo dostatečně objasněno v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval proto na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (souhlas s postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s. uveden přímo v žalobě), tak souhlasu žalovaného.

Při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích. Žalobce ještě před jednáním soudu doručil dvě informace v arménském jazyce, jejichž podstatný obsah přetlumočil při jednání soudu ustanovený tlumočník. První nedatovaný článek potvrzuje ne zcela jednoduchou situaci Svědků Jehovových v Arménii, druhý článek je reakcí na Zprávu MZ USA o situaci v Arménii za rok 2008. Žalovaný vyslovil pochybnost o autentičnosti těchto zpráv, nicméně zdůraznil, že v zásadě potvrzují obsah informací, které pro rozhodnutí shromáždil a ze kterých vycházel. Krajský soud doplnil dokazování zprávou vyžádanou od UNHCR. Z odpovědi ze dne 23. dubna 2012 se podává, že arménská ústava zaručuje svobodu vyznání, ale další zákony vytváření omezení svobodě vyznání některým minoritním náboženským skupinám včetně církve Svědků Jehovových. S přihlédnutím k intenzitě problémů s tím, že potíže mají Svědci Jehovovi v celé Arménii, by se alternativa vnitřního přesídlení nejevila reálnou. Dále se zpráva zabývá velmi podrobně situací Svědků Jehovových ve vztahu k výkonu vojenské služby. Rovněž odkazuje na Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010 (zpráva je součástí spisu žalovaného) a Informaci MZV č. j. 124799/2010-.LPTP ze dne 15. 12. 2010, z nichž vyplývá, že oběti nezákonného postupu policie či jiných bezpečnostních orgánů se mohou obracet se stížností na policii, prokuraturu, média nebo ombudsmana.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval obsah správního spisu a průběh řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak ostatně zachytil již v prvním odstavci odůvodnění svého rozsudku. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 29. 12. 2011, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovoru konaného dne 15. 2. 2012. Jak již soudem zmíněno, zásadní obsah informací přednesených žalobcem je zaznamenán v prvním odstavci. Pro věc samotnou jsou dle mínění krajského soudu důležitá tato fakta: žalobce žil až do roku 1999 v Ázerbajdžánu, poté spolu s rodiči (otec vlastní, matka nevlastní) pobýval až do roku 2005 v Nizozemsku, když zde neúspěšně požádal o udělení azylu. Zde byl rovněž obviněn ze spolúčasti na

krádeži, kterou dle žalobcova tvrzení nespáchal, a proto byl nucen Nizozemsko z důvodů vyhoštění své osoby opustit. Krajský soud záměrně vynechává okolnosti, pro které se žalobce navrátil do Arménie a nikoli do Ázerbajdžánu, odkud původně do Nizozemska odešel, neboť jsou dostatečným způsobem zaznamenány v rozhodnutí žalovaného. Stejně tak nezaznamenává přednesy žalobce týkající se jeho „pravého jména“. Pro posouzení věci samé je stěžejní fakt, že žalobce je státním příslušníkem Arménie a tuto skutečnost nepopíral. Po návratu do Arménie žalobci pomohl údajně neznámý muž – žalobce jej označoval za adoptivního otce, který umožnil žalobci, aby u něho pobýval do té doby, nežli se vyřeší problémy v Nizozemsku a žalobce se bude moci vrátit za svými rodiči. Žalobce byl za pobytu u onoho muže opakovaně napaden a zbit sousedy z důvodu již zmíněného, je Ázer. K poslednímu napadení došlo v roce 2008. Dotyčný muž (adoptivní otec) mu nabídl zajištění pasu na jeho jméno s tím, že žalobce vycestuje do Ruska a následně se bude moci vrátit do Nizozemska. Další podstatná skutečnost v daném případě je ta, že žalobce údajně ujištěn právníkem, měl právo vrátit se po pěti letech pobytu zpět do Nizozemska a tam nějakým způsobem legalizovat pobyt. Následně se dozvěděl, že mimo území měl být celých deset let. Z data vycestování žalobce z Ruska, tedy v února 2011 je evidentní, že žalobce vycházel z předpokladu možného a bezpečného návratu do Nizozemska po pěti letech nepřetržitého pobytu mimo jeho území (odešel v roce 2005). Rovněž je důležité zmínit, že žalobce vyloučil možnost vnitřního přesídlení toliko z důvodů nedostatku financí a zázemí v jiné části Arménie. Následně uvedl, že se nechce do Arménie ani Ázerbajdžánu vrátit, neboť tam nemá žádné zázemí. Hodlá zůstat na území České republiky, aby měl možnost kontaktovat se s rodiči.

Dále správní orgán shromáždil informace cíleně zaměřené na stěžejní problém přednesený žalobcem, tedy na otázku svobody vyznání v Arménii a rovněž tak na otázku možného návratu žalobce zpět do vlasti. Jednalo se o tyto zprávy: Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2012 z 19. dubna 2013, Informace MZ USA č.j. 108209/2013-LPTP ze dne 15. července 2013, jejíž obsah byl zaměřen na situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a rovněž na návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, dále Informaci Freedom House z ledna 2013 s názvem Svoboda ve světě 2013 – Arménie včetně informací obsažených v databázi ČTK. Žalobci byly zprávy předloženy k seznámení, neměl zájem o další doplnění dokazování, jen zmínil, že v zemi je chaos a jen z dostupných informací je mu známo, že jsou posíláni vojáci z Ázerbajdžánu, Náhorního Karabachu do Arménie, aby tam zabíjeli lidi. Další připomínky nezmínil.

V přezkoumávané věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce toliko problém se soukromými osobami - sousedy po svém návratu do Arménie v roce 2005 spočívající v netolerantnosti těchto spoluobčanů vůči jeho ázerbajdžánskému původu (urážky, opakované fyzické inzultace.). Připustil, že pomoc u kompetentních orgánů Arménie nehledal, stejně tak nevyužil možnost tzv. vnitřního přesídlení a to z důvodu absenci zázemí v případném budoucím místě pobytu a z nedostatku finančních prostředků. Návratu se i nadále obává z důvodů již uvedených na počátku

správního řízení, v České republice je pro něho život klidnější a má blíže k příbuzným žijícím v Nizozemsku.

Krajský soud vyhodnotil příběh žalobce na pozadí informací shromážděných žalovaným, Krajský soud a stejně tak i správní orgán nepopírá, že dílčí problémy se v Arménii vyskytují prakticky ve všech sférách života jejich občanů a stejně tak i v prostředí politiky, veřejné správy, justice apod., stejně tak je korupce negativním jevem prolínajícím se těmito složkami. Tento závěr lze vysledovat z informací shromážděných žalovaným. Stejně tak lze nicméně z týchž zpráv usoudit na postupné zlepšování situace, jak plyne např. ze zprávy Freedom House z ledna 2013, kdy oproti hodnocení předchozímu si Arménie polepšila z čísla 6 na číslo 5 hodnotící stupnice.

Jak již opakovaně krajský soud připomněl, žalobce neměl žádné potíže se státními orgány své vlasti, obával se reakcí a jednání soukromých osob. Přesto se se svými obavami neobrátil na kompetentní orgány své země a nežádal o jejich pomoc. Nelze tak vyloučit závěr, že by žalobci byla adekvátní a efektivní ochrana poskytnuta přímo v Arménii. Stejně tak nevyužil druhou možnost ochrany v Arménii, která se nabízela, tedy přestěhování se na – pro žalobce – klidnější a bezpečnější místo. Tuto možnost žalobce připustil, nicméně ji nevyužil z důvodů ekonomických a rovněž proto, že by v jiné části země neměl žádné zázemí. K takto zjištěné situaci krajský soud připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004-37, které lze alespoň částečně vztáhnout i na projednávaný případ (tvrzené problémy z důvodu národnosti) a ve kterém se mimo jiné uvádí: *“...za pronásledování či odůvodněný strach z něho by ...mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání.”*

Udělení mezinárodní ochrany z důvodů azylově - relevantních by měla přicházet v úvahu za situace, kdy závažnost a charakter tvrzených problémů, se kterými byl žalobcem nucen se ve své vlasti potýkat, dosáhne intenzity zákonem předpokládané a soudní judikaturou uvažované míry. I zde je nicméně preferován individuální přístup ke každé uplatněné žádosti a je nezbytné posoudit veškeré okolnosti projednávané věci. Netaktnost, lidská zloba, intolerance jakéhokoli druhu včetně případného fyzického násilí jsou skutečnosti téměř bez výjimky existující v každé společnosti, a proto je nelze bez dalšího označit za dostatečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce se fyzických útoků dopouštěly soukromé osoby, jeho spoluobčané. Připustil, že se pro něho jistě nepříjemnou situaci nepokusil v Arménii žádným způsobem řešit a zemi opustil. Krajský soud proto dává plně za pravdu správnímu orgánu, že žalobce nejenom měl, ale ze zpráv získaných z objektivních informačních zdrojů a navíc časově aktuálních vyplývá, že žalobce též mohl nejprve požádat o ochranu kompetentní orgány své země. Lze se proto domnívat, že žalobce byl nebyl odmítnut ani za situace, kdy by si stěžoval na nevhodné a urážlivé chování soukromých osob. Stejně tak je možno souhlasit se žalovaným, že žalobce se ani nepokusil své problémy se spoluobčany řešit a zemi

bez dalšího opustil. Pokud bylo záměrem žalobce žít klidnější život a mít možnost kontaktu s rodinou žijící v Nizozemsku, pak se měl pokusit svůj pobyt legalizovat dle zákona k tomu určeného, kterým je zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění.

Krajský soud tak přijímá jako správný a dané situaci odpovídající závěr žalovaného, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil legalizovat pobyt na území České republiky. Jím tvrzené problémy spočívající v hrubosti a fyzickém násilí sousedů, tedy soukromých osob, nemohly dle souhlasného závěru krajského soudu (s postojem správního orgánu) nemohou naplnit obsah ust. § 12, konkrétně § 12 písm. b) zákona o azylu. A to rovněž s přihlédnutím ke zjištění, že žalobce své problémy neřešil a pomoc u kompetentních orgánů své země nežádal, ačkoli informace o Arménii tuto možnost nevylučují. Teprve za situace, že by z informací o zemi původu vyplýval jednoznačný závěr o nemožnosti či nereálnosti domáhání se ochrany vůči soukromým osobám event. pokud by byl žalobce schopen prokázat, že o takovouto pomoc fakticky požádal a ta mu byla kompetentními orgány jeho země odmítnuta, je namísto posoudit takovéto skutečnosti a uvážit, zda-li v tom konkrétním případě nemohlo dojít k naplnění azylověrelevantních důvodů. Takto popsaná situace ovšem na případ žalobce nedopadá. *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Takovýto závěr přijal Nejvyšší správní soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48.

Za situace správním orgánem náležitě objasněné a logicky vysvětlené v písemném vyhotovení rozhodnutí se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce za celou dobu správního řízení nepřednesl žádnou skutečnost, která by správní orgán zavazovala k hlubším úvahám ve smyslu § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu v Brně dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namíste uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením.

Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení zejména od samotného žalobce a z informací o zemi původu, které v řízení shromáždil. Jedinou obavou žalobce měl být strach z lidí, kteří na jeho osobu vyvíjeli fyzický nátlak a přímé násilí z důvodu jeho národnosti. Zejména na straně šesté přezkoumávaného rozhodnutí se správní orgán věnuje otázce ohrožení žalobce v případě jeho návratu zpět do vlasti s ohledem na jím tvrzené problémy a tuto otázku hodnotí na pozadí shromážděných informací. Pokud by byly ústrky a násilí vůči osobě žalobce přesáhly míru pro něho únosnou, jistě nejprve měl a mohl požadovat ochranu od kompetentních orgánů své země. Krajský soud chápe vnitřní postoj žalobce, kterému se naskytla možnost opustit pro něho nevyhovující prostředí a přiblížit se díky vycestování ze země ostatním rodinným příslušníkům, nicméně prvním krokem, který nelze dle obsahu informací o Arménii vyloučit, bylo vyhledat pomoc orgánů své vlasti. Jelikož tato možnost zůstává i nadále a osobám navrátilivším se do Arménie po neúspěšném azylovém řízení žádné postihy ze strany státních orgánů nehrozí, pak návratem žalobce nedojde k porušení zásady non refoulement. Tento princip je zakotven v článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951: *„Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politickému přesvědčení.“* Ve shodě se závěrem žalovaný tak krajský soud vyhodnotil, že návrat žalobce zpět do země původu je možný a lze vyloučit, jak bylo výše uvedeno, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě MZV č. j. 108209/2013-LPTP ze dne

15. července 2013 (informace změřena na otázku postavení odmítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do Arménie).

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Není z veřejně dostupných sdělovacích prostředků známo, že by v Arménii v době aktuální probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, země stejně tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Odůvodnění rozhodnutí považuje krajský soud za zcela přesvědčivé a závěry žalovaným přijaté za logické a plynoucí z celkového posouzení případu. Správní orgán v rozhodnutí jasně vysvětlil svůj pohled na žalobcem předestřené důvody odchodu, vysvětlil dále, z jakých důvodů a na základě jakých informací usoudil na nedůvodnost žalobcových obav z návratu do Arménie. Krajský soud se za dané situace plně ztotožňuje s rozhodnutím a stejně tak i s jeho odůvodněním. Aniž by tak znovu a nadbytečně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využil krajský soud stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Žalobce tedy sviz žalobou nepřesvědčil krajský soud o opodstatněnosti vznesených námitek, soud rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. února 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně